C:\Users\Plazma\Desktop\306\Block_Lawrence-Bilance_vzdycky_klapne.pdb

PDB Name: Block L. Bilance vzdycky klapne
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

LAWRENCE BLOCK
BILANCE VŽDYCKY KLAPNE

První obálka přišla v úterý. Tím byla hned od začátku poněkud netypická, protože Myron Hettinger dostával v úterý do kanceláře velmi málo pošty. Dopisy podané v pátek docházely v pondělí ráno a dopisy podané v pondělí, pokud neodešly hodně po ránu, nedorazily dřív než v úterý dopoledne. Tahle obálka však byla na místě určení v úterý ráno. John Palmer ji přinesl do kanceláře Myrona Hettingera pár minut po desáté spolu s ostatní poštou. Stejně jako ostatní obálky byla neotevřená. Poštu Myrona Hettingera otevíral jen Myron Hettinger.
Velkou většinu další pošty tvořily inzeráty a nabídky, takové či onaké. Myron Hettinger je postupně otevíral, velmi zběžně prohlížel, hned trhal v půli a házel do koše. Když došel k téhle obálce, na chvíli se zarazil.
Prohlížel si ji. Byla na ní jeho adresa. Napsána byla dost obyčejným typem stroje. Razítko bylo krom toho z neděle večer. Frankována byla čtyřcentovou známkou, vydanou ke stopadesátému výročí založení zemědělské stipendijní koleje na Středním západě. Chyběla adresa odesílatele nebo jakýkoli jiný náznak toho, kdo ji poslal nebo co obsahuje.
Myron Hettinger obálku otevřel. Žádný dopis uvnitř nebyl. Místo toho fotografie dvou spoře oblečených lidí. Jedním byl muž, který vypadal, že mu je něco málo přes padesát, začínal plešatět, mohl vážit tak o deset kilo víc, než by bylo zdrávo, měl úzký nos a tenké rty. Muž měl u sebe ženu, kolem pětadvaceti let, plavovlasou, úde postavy, usměvavou a mimořádně přitažlivou. Myron Hettinger s Sheilou Bixovou.
Myron Hettinger se díval na fotku patnáct, ale možná až třicet vteřin. Pak ji položil na psací stůl, šel ke dveřím své kanceláře a zamkl je. Pak se vrátil ke stolu, sedl si do své židle s rovným opěradlem a ujistil se, že v obálce nebylo nic než fotografie. Potom snímek roztrhl nadvakrát, obálku rovněž, útržky papíru a fotky dal do popelníku a zapálil je.
Muž méně vyrovnaný by možná fotografii a obálku rozškubal na bezpočet kousků, rozhodil je do čtyř nebo ještě více větrů a v němém děsu by zalezl pod svůj masivní psací stůl. Myron Hettinger byl vyrovnaný. Fotografie nebyla ještě hrozba, ale jen příslib hrozby, kouřový náznak pravděpodobné erupce. Strach může počkat, až se dostaví skutečná hrozba.
Podivínštější muž by si možná fotografii uložil do alba výstřižků nebo by si ji ponechal jako suvenýr. Myron Hettinger nebyl podivín, album neměl a suvenýry si neschovával.
Ohýnek v popelníku ošklivě páchl. Když dohořel, Myron Hettinger zapjal klimatizaci.
Druhá obálka došla o dva dny později, čtvrteční ranní poštou. Myron Hettinger ji čekal, bez optimismu, ale ani s opravdovým strachem. Našel ji ve velké hromadě dopisů. Obálka byla stejná jako první. Adresa stejná, typy psacího stroje se zdály stejné a i známka se shodovala s první. Poštovní razítko bylo jiné, což nepřekvapovalo.
V této obálce nebyla žádná fotografie. Místo toho na obyčejný list laciného papíru někdo strojem napsal toto sdělení: Vezměte tisíc dolarů v deseti- a dvacetidolarových bankovkách. Dejte je do balíčku a ten uložte do schránky na stanici podzemní dráhy na Times Square. Klíč vložte do obálky a tu nechtě v recepci hotelu Slocum na jméno Jordan. To vše udělejte dnes, nebo bude fotografie odeslána vaší manželce. Nechoďte na policii. Neobracejte se na žádného detektiva. Nedělejte hlouposti.

Poslední tři věty nepodepsaného dopisu byly zbytečné. Myron Hettinger neměl v úmyslu jít na policii ani si najímat detektiva. Ani hlouposti dělat nehodlal.
Když dopis a obálka dohořely a klimatizace zbavila místnost čmoudu, Myron Hettinger si stoupl k oknu směřujícímu na Východní 43. ulici a přemýšlel. Dopis mu dělal mnohem větší starosti než fotka. Byla to hrozba. Mohla dost ohrozit dokonalou vyrovnanost jeho života. To nesměl strpět.
Než dopis přišel, byl život Myrona Hettingera vskutku dokonalost sama. Tak za prvé, jeho práce byla dokonalá. Byl zkušený revizor účtů, pracoval samostatně a vydělával každý rok značné sumy tím, že pomáhal různým jednotlivcům a firmám platit o něco méně na daních, než by platili bez jeho služeb. Dokonalé bylo i jeho manželství. Manželka Eleanor byla o dva roky mladší než on, udržovala domácnost v takovém stavu, jaký si přál, byla dokonalá kuchařka, dělala mu společnost, když si to přál, nechávala ho o samotě, když sám být chtěl, nestrkala svůj maličko nadměrný nos do jeho soukromí a od jednoho svěřenského fondu pobírala důchod ve výši pětadvacet tisíc dolarů.
A nakonec, abychom dokreslili tento obraz dokonalosti, Myron Hettinger měl dokonalou milenku. Byla to samozřejmě ta žena z fotografie. Jmenovala se Sheila Bixová. Představovala komfort, fyzický i citový, byla ztělesněná diskrétnost a nároky měla minimální - činži za její byt, malý obnos na běžné potřeby a občasnou prémii na oblékání.
Dokonalá kariéra, dokonalá manželka, dokonalá milenka. Ten vyděrač, ten pan Jordan, teď ohrožoval všechny tři složky

dokonalého života Myrona Hettingera. Kdyby se ta zatracená fotka dostala do rukou paní Hettingerové, rozešla by se s ním. Tím si byl naprosto jist. Pokud by byl s rozvodem spojen skandál, což bylo dost možné, utrpělo by jeho podnikání. A kdyby se toto všechno stalo, bylo pravděpodobné, že z toho či onoho důvodu ztratí i Sheilu Bixovou.
Myron Hettinger zavřel oči a bubnoval prsty na stůl. Nepřál si poškodit své podnikání, nechtěl přijít o manželku ani milenku. Podnikání ho uspokojovalo, stejně jako Eleanor i Sheila. Nemiloval Eleanor ani Sheilu, rozhodně ne víc, než miloval své podnikání. Láska je koneckonců nedokonalý cit. Nenávist zrovna tak. Myron Hettinger nechoval nenávist k tomuto panu Jordanovi, jakkoli by ho potěšilo, kdyby ten člověk zemřel.
Ale co mohl dělat?
Jednu věc, a jenom tu jednu, ovšem udělat mohl. V poledne odešel z kanceláře, šel do své banky, vyzvedl tisíc dolarů v deseti- a dvacetidolarovkách, složil je úhledně do krabice od doutníků a krabici uložil do schránky na stanici podzemky na Times Square. Klíč od schránky vložil do obálky, obálku adresoval ničemnému panu Jordanovi, nechal ji v recepci hotelu Slocum a vrátil se do kanceláře, aniž pooběd val. Později týž den, snad kvůli panu Jordanovi nebo kvůli tomu, že neobědval, dostal Myron Hettinger silné pálení záhy. Vzal si zažívací sodu.

Třetí obálka došla týden po té druhé. Čtyři týdny pak Myron Hettinger dostával podobnou obálku každý čtvrtek ráno. Dopisy uvnitř se lišily jen málo. V každém se požadovala tisícovka dolarů a nařizovala poměrně složitá procedura ukládání peněz do schránky a klíče od schránky do hotelové recepce. Rozdíl mezi dopisy byl jen ve stanovených hotelích.
Třikrát se Myron Hettinger řídil instrukcemi do puntíku. Třikrát šel do banky, potom na stanici podzemní dráhy, potom do určeného hotelu a nakonec zpátky do kanceláře. Pokaždé se zřekl oběda a pokaždé, patrně v přímé souvislosti s tím, dostal pálení záhy. Pokaždé mu čelil zažívací sodou.
Začala se z toho stávat rutina.
Rutina sama o sobě nebyla nepříjemná. Myronu Hettingerovi byl pořádek nade všecko. Ve své osobní účetní knize dokonce věnoval zvláštní stránku vetřelecké-mu panu Jordanovi a zaznamenával každých tisíc dolarů ke dni, kdy je vyplatil. To mělo dva důvody. Především Myron Hettinger nikdy neponechal žádný výdaj nezaznamenán. Jeho knihy byly vždycky v pořádku a bilance odjakživa klapla. A za druhé někde v koutku jeho mysli se tetelila slabá naděje, že ty platby panu Jordanovi si snad bude moci odečíst od daně z příjmu.
Kromě čtvrtečních akcí zůstával život Myrona Hettingera do značné míry stejný jako dříve. Konal řádně svou práci, trávil dva večery týdně se Sheilou Bixovou a pět večerů týdně se svou manželkou.
Manželce se o vyděračovi pochopitelně nezmínil. To by neudělal ani idiot. Nezmínil se o něm ani Sheile Bixové. Myron Hettinger byl pevně přesvědčen, že o osobních věcech je nejlíp nemluvit s nikým. Věděl o tom on, věděl o tom pan Jordan a už to bylo příliš. Neměl v úmyslu rozšiřovat okruh zasvěcených osob, pokud se tomu mohl vyhnout.
Když došel šestý z těchto dopisů - celkem sedmá obálka od pana Jordana -, Myron Hettinger zamkl dveře své kanceláře, spálil dopis, sedl ke stolu a hluboce se zamyslel. Nehnul se ze židle téměř celou hodinu. Neposouval nervózně předměty po stole. Nečmáral po papíře.
Přemýšlel.
Uvědomoval si, že tahle rutina nemůže pokračovat věčně. Mohl se sice smířit s tím, že ho jednou týdně bude pálit žáha, ale nemohl se smířit se zbytečným výdajem jednoho tisíce dolarů týdně. Tisíc dolarů nebyla pro Myrona Hettingera žádná nebetyčná částka. Padesát dva tisíce dolarů už ano a člověk nemusel být zrovna revizor účtů, aby věděl, že tisíc dolarů týden co týden dá do roka právě tu sumu. Platby tedy musejí přestat.
Toho se dalo dosáhnout dvěma způsoby. Bylo možné nechat vyděrače, aby poslal tu zatracenou fotografii dokonalé manželce Myrona Hettingera, nebo bylo možné zarazit jeho vydírání. První možnost hrozila katastrofálními následky, to už předpokládal dřív. Druhá se zdála nemožná.
Mohl se samozřejmě dovolávat ušlechtilejších vyděračových instinktů v prosebném dopise, který by přiložil k penězům. To by však podle všeho k ničemu nevedlo. Jelikož Myron Hettinger sám žádné ušlechtilejší instinkty neměl, nebyl pochopitelně nakloněn přisuzovat je neznámému panu Jordanovi. Co tedy zbývalo?
No přece mohl pana Jordana zabít.
To bylo zřejmě jediné řešení, jediný způsob, jak zarazit ten nepřípustný únik hotovosti. Zřejmé bylo také to, že nebude snadné to provést. Těžko zabijete člověka, kterého neznáte, a Myron Hettinger neměl možnost dozvědět se o dotěrném panu Jordanovi něco víc. Nemohl číhat u hotelu; pan Jordan ho znal a včas by si ho všiml. Ze stejných důvodů nemohl číhat u bezpečnostní schránky. A jak, prosím vás, můžete zabít člověka, kterého neznáte a s nímž se nesetkáte? Myron Hettinger se v duchu vrátil ke své dřívější myšlence zapůsobit na ušlechtilejší instinkty toho muže dopisem. Pak mu svitlo. Usmál se jako ten, kdo vyřešil obtížný problém díky jasné, dokonalé rozumové úvaze.

Ten den Myron Hettinger zase v poledne opustil kancelář. Nešel však do banky. Místo toho navštívil různá místa, mimo jiné firmu prodávající chemikálie, jednotkový obchod a několik drogerií. Dával si pozor, aby nekoupil na jednom místě víc než jednu věc. Dopodrobna se jeho nákupy zabývat nemusíme. Obstarával si prostě potřeby pro výrobu bomby a ono se ani nehodí vykládat širší veřejnosti, jak se taková bomba dělá.
Vyrobil ji v ústraní veřejných záchodků a za její obal použil stejnou krabici od doutníků, do jaké normálně ukládal deseti- a dvacetidolarové bankovky. Princip bomby nemohl být jednodušší. Výbušninou byl nitroglycerin, těkavá látka explodující při sebemenším podnětu. Zařízení bylo upraveno tak, aby při zdvižení víka krabice došlo k dostatečnému otřesu, po němž by teprve následoval otřes pořádný, totiž výbuch. Kdyby krabice neměla být otevřena, ale někdo ji upustil nebo s ní uhodil, rovněž by nastal výbuch. Toto opatření tu bylo kvůli eventualitě, ze by pan Jordan na poslední chvíli pojal podezření a ve strachu před bombou krabici upustil. Bylo tu ovšem i proto, že Myron Hettinger si

s ním nemohl nic počít. Když upustíte nitroglycerin, tak prostě bouchne.
Jakmile byla bomba hotová, udělal Myron Hettinger to, co vždycky. Vzal klíč, uložil jej do obálky, na niž napsal jméno pana Jordana, a tu pak zanechal v recepci hotelu Blackmae. Potom se vrátil do kanceláře. Tentokrát mu to trvalo o trochu dek.
To odpoledne se s obtížemi soustřeďoval na práci. Dokázal zaznamenat různé výdaje, které si vyžádala výroba bomby, do účtu věnovanému platbám panu Jordanovi a usmíval se při pomyšlení, že tento účet bude moci ráno uzavřít. Ale na mnoho jiného se ten den nezmohl. Jen seděl a přemýšlel o nádheře svého řešení.
Bomba nezklame. V krabici od doutníků bylo nitroglycerinu tolik, že by to rozprášilo nejen pana Jordana, ale prakticky všechno v okruhu téměř dvaceti metrů kolem. Bylo možné - a dalo by se říct pravděpodobné -, že zahyne hodně lidí kromě pana Jordana. Kdyby ten chlap byl tak hloupý, aby balíček otevíral už ve stanici podzemní dráhy, nebo byl tak neohrabaný a upustil jej, byl by to strašný masakr. Pokud si jej odnese domů a otevře jej v soukromí svého pokoje nebo bytu, bylo by patrně podstatně méně mrtvých a škody.
Ale Myronu Hettingerovi bylo srdečně jedno, kolik lidí vezme pan Jordan s sebou do hrobu. Muži, ženy, děti - byl si jist, že ho jejich nešťastná smrt nevyvede z míry ani dost málo. Zemře-li pan Jordan, Myron Hettinger bude žít. Nic jednoduššího.
V pět hodin, přestože mu ještě hodně práce zbývalo udělat, se Myron Hettinger zvedl. Vyšel z kanceláře a chvíli zůstal stát na chodníku; vdechoval těžký vzduch a přemýšlel o své situaci. Došel k názoru, že se mu nechce domů. Vykonal něco báječného, vyřešil neřešitelný problém a cítil potřebu oslavovat.
Večer s Eleanor by byl jistě příjemný, ale jako oslava mu nepřipadal. Večer se Sheilou Bixovou odpovídal jeho představám daleko víc. Ovšem on nenáviděl porušování zavedené rutiny. Do bytu Sheily Bixové docházel v pondělí a v pátek, ostatní večery chodil rovnou domů.
Ale vždyť už ten den jednu rutinu porušil, tu neblahou rutinu placení. Proč by nevysadil i v jiné, aspoň pro ten jeden večer?
Zavolal ženě z telefonní budky. "Zůstanu pár hodin ve městě," oznámil jí. "Nemohl jsem se ti ozvat dřív."
"Ve čtvrtek obyčejně chodíváš domů," řekla.
"Já vím. Něco mi do toho přišlo."
Manželka ho nezpovídala, nezeptala se, co mu do toho přišlo. Byla to dokonalá choť. Řekla mu, že ho miluje, což byla podle všeho pravda, a on jí řekl, že ji miluje, což byla téměř určitě nepravda. Pak položil sluchátko a zavolal si taxi. Požádal řidiče, aby ho zavezl na Západní třiasedmdesátou ulici, jen kousek od Centrálního parku.
Byla to skromná budova z hnědého pískovce, se čtyřmi byty na každém podlaží. Sheilin byt byl ve třetím patře, nájemné činilo jen sto dvacet dolarů měsíčně, velice skromný obnos za to, čemu se v bulvárním tisku říká hnízdečko lásky. Taková úspornost ho těšila, ale vždyť to patřilo k dokonalé milence. Výtah v domě nebyl. Myron Hettinger vystoupal ta dvě patra a stanul před dveřmi Sheily Bixové trochu zadýchaný, ale nijak příliš. Zaklepal na dveře a čekal. Nikdo neotvíral. Zazvonil, což dělával zřídka. Ale ke dveřím stále nikdo nešel. Kdyby se to stalo v pondělí nebo v pátek, mohl by se Myron Hettinger právem ,Zmrzet. V pondělí nebo v pátek se nic takového nikdy nestalo. Teď však mrzutý nebyl. Sheila Bixová nevěděla, že přijde, takže sotva mohl s jistotou čekat, že bude doma.
Měl samozřejmě klíč, otevřel si dveře a zase za sebou zamkl. Našel láhev skotské a nalil si sklenku, kterou mu Sheila Bixová podávala každé pondělí a pátek. Usadil se v pohodlném křesle a srkal drink, čekal, až Sheila Bixová přijde, a kochal se v duchu jak požitky, které po jejím příchodu nastanou, tak hlubokým uspokojením nad skonem neblahého pana Jordana.
Bylo za dvacet minut šest, když Myron Hettinger vstoupil do pohodlného, byť laciného bytu a nalil si drink. Bylo dvacet minut po šesté, když uslyšel na schodech kroky a pak šramot klíče zasouvaného do zámku. Otevřel ústa, aby zvolal "ahoj", ale pak se zarazil. Neřekne nic. Ať je překvapená.
Taky že byla.
Dveře se otevřely. Sheila Bixová, plavovlasé ztělesnění půvabu, vcupitala do místnosti s rozzářenýma očima, div se nevznášela. Měla trochu podivně natažené paže. Nebylo divu, protože na své rozkošné hlavince balancovala s balíčkem, asi jako začínající modelky, když nosí na hlavě knihu, aby se cvičily v graciézním držení těla.
Myronu Hettingerovi trvalo právě tak dlouho, než poznal balíček na její hlavě, jako Sheile Bixové, než poznala Myrona Hettingera. Oba reagovali bystře. Myron Hettinger si dal dvě a dvě dohromady s rychlostí, jež dělala čest jeho povolání. Sheila Bixová chápala stejně pohotově, i když v jednání tak dokonalá nebyla.
Myron Hettinger chtěl udělat několik věcí. Chtěl uniknout z místnosti. Chtěl udržet krabici, kde byla, v ošidné rovnováze na té hezké a proradné hlavě. A nakonec se vzchopil k zoufalému skoku, aby chytil krabici, než dopadne na zem, když Sheila Bixová - jak se dalo čekat - couvla v děsu a krabici přitom z hlavy shodila.
Jeho skok byl zdařilý. Vymrštil se z křesla jediným pohybem. Vztáhl ruce, aby chňaply po padající krabici na doutníky. Ozval se velmi hlasitý rachot, ale Myron Hettinger slyšel jen jeho začátek.